Vraťme se ještě na chvíli do loňského prosince. Po skončení koncertu dvojnásobných držitelů Porty a semifinalistů Trampské Porty, dua **Bára Koubová a Patrik Henel**, v čajovně Pod stromem čajovým, jsme pro domluvený rozhovor nalezli klid až v Patrikově Fordu Escortu 1.8 TD combi. Za chvíli se udělalo teplo a my jsme tak trochu konspirativně vedli řeč. O první a hned úspěšné sezóně mladé dvojice, o oblíbené hudbě, o pocitech radosti z hraní. O Báře a Patrikovi jste se na našich stránkách již dočetli. Jejich styl, jemný, výrazově bohatý Bářin zpěv v dokonalé symbióze s Patrikovou bravurní klasickou kytarou, se vymyká běžné folkové produkci, obecenstvo vždy ani nedutá. Šanson, poetický kabaret, autorské komorní sdělení? Vítěznou portovní *Nežárku* a další písně plné poezie slyšeli i ti z vás, kteří poslouchají Živák Tomáše Berky na Country radiu a snad si je brzy poslechnete i na našem webu. Má první otázka směřovala k počátkům úspěšného portovního roku.

Kde jste se vy dva vlastně vzali a proč jste se s tak odlišným projevem od běžné folkové produkce přihlásili na pražská předkola Porty?

Patrik: Hráli jsme spolu asi dva roky úplně jiný písničky. Potom jsme začali psát něco svého. Přáli jsme si vystupovat. A soutěž o Portu tuto šanci nabízí.

Barbora Koubová a Patrik Henel

foto: http://koubova-henel.ic.cz/

Nikdy předtím jste si netroufli jít před obecenstvo?

Patrik: Ne netroufli, spíš nás to ze začátku ani nenapadlo. Hráli jsme jen pro kamarády, pak se stávalo, že si nás pozvala některá kapela našich kamarádů jako hosty a lidem se to líbilo. No a my si řekli, že to zkusíme sami. Potřebovali jsme nějaký nový impuls ke společnému hraní. Tím impulsem byla Porta.

Překvapilo vás, že jste postoupili na Trampskou Portu do Ústí i na Portu do Jihlavy?

Bára: Překvapilo nás to a mile nás to potěšilo.
Patrik: Ale doufali jsme trochu, že bychom mohli postoupit.

Myslím si, že kdo trochu v postup nedoufá, by se neměl hlásit. Ctižádost je na místě. Přesvědčení, že jeho hudba by mohla zaujmout. A s jakými pocity jste odjížděli na celostátní Trampskou Portu? I když slovo "trampská" v názvu je pro mnohé zavádějící.

B: Možná, že jsme měli takovou předtuchu, že to nedopadne. Nevěděli jsme vůbec, co nás čeká. Pro to označení Trampská Porta, vždyť my nejsme trampové, žánr, který hrajeme není trampský?
P: Vlastně už na finále v Praze jsme to nechápali. Soutěžily tam kapely, které podle našeho názoru hrály skvěle a líbily se nám, třeba My3.avi, a nás překvapilo, kdo pak odtud postoupil. I když My3.avi nakonec v Ústí také soutěžili (divoká karta od pořadatelské rady, pozn. red.). Už jsme tušili, že to bude něco jiného. Ale my máme na Ústí hrozně špatný vzpomínky. Už tam nikdy nepojedeme.

Myslíte semifinále v průchodní restauraci s "nádražní" akustikou? Už nebudete usilovat o postup na Trampskou Portu?

P: Určitě ne.
B: Možná?

A když to srovnáte s Portou v Jihlavě?

B: Jihlava byla skvělá. Možná proto, že byly prázdniny a my to měli ještě spojené s takovou velkou akcí. Bydleli jsme u nás na chalupě asi 50 km od Jihlavy a měli jsme tam spoustu kamarádů. Jezdili jsme si do Jihlavy zahrát, bylo tam moc příjemné prostředí a ti diváci tam? Mně osobně to strašně sedlo. Hráli jsme skoro na závěr dne, ve tmě, hlediště plný...
P: Nebo koncert v zoo, kdy pršelo, byla zima, lidi tam seděli v pláštěnkách a poslouchali. Někdy se to prostě vyvede a tam nám to opravdu sedlo.

Sledujete muziku portovních žánrů?

P: No, moc ji nesledujeme. Proto máme i problém s tou šablonou, co je folk a country. Nicméně v téhle škatulce je spousta lidí, kteří se nám hodně líbí. Ne, že bychom se jim chtěli nějak podobat, ale hodně nás inspirují. Plíhal, Navarová, Nohavica, Bittová, Radůza, jejich styl, na kterém je vidět, že ti lidi na něm pracujou. Není to lehký text, lehká muzika? Pro mě to není škatulka folk, country, trampská, i když publikum mají taky folkové. Nás někdo nazval, že jsme šansoniérské duo. A to se mi líbí. Protože šanson je pro mě písnička s textem, který něco říká, má výraz, což má společné z klasickou hudbou. O takové písničky se snažíme, aby byly vystavěné, aby měly výraz. Jestli tedy nějaká škatulka, pak je nám blízké tohle pojetí.

A jakou hudbu ještě posloucháte?

B: Mám ráda hodně Zuzanu Navarovou, ráda poslouchám Bártu, Plíhala, určitě ne heavymetal, punk. Akustickou hudbu, něco málo z klasiky, ale také jazz, swing?, je toho hodně.
P: Poslouchám hodně klasickou hudbu, jsou v ní emoce, obrovské vlny, pak trochu jazz, už jsem jmenoval Nohavicu, Navarovou, Plíhala, poslouchám rock. I dechovku, hlavně na Moravě, rád si při ní zatancuju. Mám rád i lidový písničky, moravský nebo slovenský, na ty jsem ulítlej.

Jak se díváte na boom folkloru v□ pojetí kapel, kterých je v□ současnosti jako hub po dešti?

P: Já nevím, no. V lidových písničkách je hodně sexuality, hodně smrtelnosti, je to hodně zemitý, bytostný. Texty vznikaly na základě opravdového prožitku. Záleží pak na kapelách nebo interpretech, jak to uchopí. Když je to z toho cítit ta energie, to se mi líbí. Například romský kapely, Bittová se Škampovým kvartetem to dělá nádherně, nebo Čechomor, Redl?

A teď zase k vaší hudbě. Jak vznikají vaše písničky. Kdo je skládá?

B: Písničky skládá Patrik. Já dostanu hotovou věc a snažim se ji nějak interpretovat. Zkoušíme spolu, Patrik mi říká svou představu a já mu oponuju, že to cítím třeba jinak, ale vždycky se dohodneme.
P: Když písničky píšu, vždycky si představuju Báru, jak je bude zpívat. Vím, v čem je její síla. Snažíme se interpretaci postavit na výrazu, aby spolu souzněly zpěv a kytara.

Kolik písní máte na repertoáru. Jsou všechny vlastní, nebo je také "kradete"? Dnes jsme slyšeli něco od Beatles?

P: Beatles jsme si hráli asi před týdnem, říkali jsme si, že to je dobrá písnička a dnes jsme ji zahráli poprvé! Za ten rok, co spolu vystupujeme, máme 15 svých vlastních věcí. Ale občas je pro nás zajímavé zahrát i něco jiného.

Zaujali jste svými písněmi, ale především ve folku neobvyklou interpretací. Bára pracuje s hlasem, náladu písně dotváří výrazem tváře, lehkým gestem, hrou těla, Patrik na kytaru jen nedoprovází, k Bářinu hlasu je kytara partnerem, vedou spolu dialog nebo se jemně doplňují jako v melodramu nebo ve scénické hudbě. Jak promýšlíte celkové vyznění písně?

B: Já o tom nepřemýšlím. Spíš to vycítím, snažím se písničku prožít, vyjádřit svůj pocit.
P: Potřebuju z toho mít dobrý pocit. Harmonie je vždycky jednoduchá, pár akordů, ale mě to musí bavit hrát, abych si to užil, mít trochu adrenalinu z toho, že se musím soustředit. Zatím se neodvažujeme k dvojhlasům, nemáme je rádi. Chceme, aby kytara tvořila protihlas. Inspiraci nacházím v renesanční hudbě, kde kytara a zpěv si spolu něco sdělují.

Tvá kytara má tlumený znělý zvuk, můžeš prozradit značku?

P: To se může? Mám kytaru značky Raymondo.

Hraní vás baví, hráli jste si dlouho jen pro sebe, ale již nějaký čas hrajete na scéně? Jak vnímáte obecenstvo?

B: Hrát pro lidi je skvělé. Já je potřebuju. A zvlášť, když jsou vnímaví a poslouchají, myslím, že nám oběma to dělá hrozně dobře.

Byla jsem svědkem, jak i na semifinále Trampské Porty v restauraci za plného chodu lidi přestali cinkat vidličkami, ztichli a poslouchali.

B: Je to moc příjemný pocit. Například, když hrajeme Japonskou ukolébavku, nebo ty jemný písničky, jak lidi ztichnou, to je strašně příjemný.

Můžete se trochu víc představit? Kdo je Bára Koubová a Patrik Henel?

Oba: Chceme se představovat jen svými písničkami, naší hudbou. Můžeme zmínit adresu našich stránek http://koubova-henel.ic.cz/ , několik skladeb tam je ke stažení.

Máte nějakou jinou pódiovou zkušenost, ať už individuálně nebo společnou?

P: Dodnes působím v klasickém kytarovém duu s Jirkou Reitermannem, hrál jsem renesanční písně se zpěvačkou Pavlou Ježkovou, mám krátkou zkušenost se dvěma kapelama.
B: Po škole jsem hrála profesionálně divadlo, nejdřív v Brně, pak v Liberci a krátce i v Praze. Společně s Patrikem jsme také pořádali výchovné koncerty pro školy, postavené na dialogu mezi hudbou a slovem, napsali jsme si pohádku s písničkama pro děti, s kterou jsme jezdili.

Máte svou domovskou scénu?

P: Ne nemáme, pro nás je to první podzim, kdy víc hrajeme, kdy nás začali zvát jiní jako vítěze

Porty na hostování. Ale uvažujeme o tom.

Přihlásíte se do konkursu písničkářů na festival Zahrada?

Oba: Ano, určitě chceme!

Kladete si cíle?

Oba: Jediný cíl, který si klademe, je hrát. To nás baví. Chceme hrát pro lidi.

Vždy se v rozhovorech ptám, zda existuje nějaká otázka, kterou jsem nepoložila a vy byste na ni chtěli odpovědět?

Oba: Ne. Na tuto otázku odpovíme tak, že děkujeme za rozhovor. Vážíme si, že za námi přišel někdo, koho jsme zaujali. Ještě jednou moc děkujeme.

Také vám děkuji a přeju, ať se váš cíl splní.